

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 1635/2015
27.12.2016. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Снежане Андрејевић, председника већа, Бисерке Живановић и Споменке Зарић, чланова већа, у парници тужиоца Земљорадничке задруге „АА“ ..., чији је пуномоћник Урош Кеча, адвокат из ..., против тужене Републике Србије, Републички геодетски завод – Служба за катастар непокретности ..., чији је законски заступник Државно правобранилаштво, Одељење у Новом Саду, ради утврђења, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 4272/14 од 25.06.2015. године, у седници већа одржаној 27.12.2016. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужене изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 4272/14 од 25.06.2015. године.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Сремској Митровици П 8/11 од 02.07.2014. године, одбијен је као неоснован приговор надлежности суда истакнут од стране тужене. Делимично је усвојен тужбени захтев тужиоца, па се утврђује да непокретности које се налазе у КО ..., кат.парцеле укупне површине од 125.52.71 ха; КО ..., кат.парцеле укупне површине од 30.08.69 ха и КО ..., кат. парцеле укупне површине од 32.17.67 ха представљају задружну својину тужиоца, што је тужена дужна признати и трпети промену уписа облика својине на наведеним непокретностима. У преосталом делу је одбијен као неоснован тужбени захтев за признање права задружне својине на наведеним кат. парцелама у КО ..., КО ..., КО ... и КО ..., те је одлучено да свака странка сноси своје трошкове поступка.

Апелациони суд у Новом Саду је пресудом Гж 4272/14 од 25.06.2015. године, жалбу тужиоца усвојио а жалбу тужене одбио и првостепену пресуду преиначио у одбијајућем делу и у делу одлуке о трошковима парничног поступка, тако што је усвојен тужбени захтев и утврђено је да наведене кат. парцеле у КО ..., КО ..., КО ... и КО ... представљају задружну својину тужиоца, што је тужена дужна признати и трпети промену уписа облика својине на наведеним непокретностима – кат. парцелама, на основу ове пресуде и обавезана је тужена да тужиоцу накнади трошкове парнице у износу од 997.800,00 динара, док је у

преосталом делу потврђена првостепена прасуда. Тужена је обавезана да тужиоцу накнади трошкове жалбеног поступка у износу од 318.600,00 динара.

Против правноснажне пресуде донесене у другом степену тужена је благовремено изјавила ревизију због погрешне примене материјалног права и потребе уједначавања судске праксе.

Тужилац је доставио одговор на ревизију.

Испитујући побијану пресуду у смислу члана 399. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ број 125/04) који се примењује на основу одредбе члана 506. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ број 72/11, 55/14), Врховни касациони суд је утврдио да ревизија тужене није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 361. став 2. тачка 9. Закона о парничном поступку, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, Служба за катастар непокретности ... је донела елаборат о разграничењу пољопривредног земљишта на друштвену и државну за ЗЗ „АА“ овде тужиоца и 06.12.2005. године је издала потврду да је на захтев тужиоца извршила проверу података о пољопривредном земљишту уз приложену документацију о правном основу коришћења пољопривредног земљишта тужиоца у КО ..., ..., ..., ..., ..., ..., ... и У потврди су наведене укупне површине пољопривредног земљишта у свим КО за које је тужилац доказао да их је стекао правним пословима и које су уписане као друштвена својина са правом коришћења тужиоца, укупна површина земљишта која је уписана као државна својина, као и КО за које је тужилац тврдио да их је стекао правним пословима, али то није доказао, те се оне воде као спорна својина. Министарство пољопривреде, шумарства и водопривреде је 12.12.2005. године поднело захтев за упис права државне својине на пољопривредном земљишту на територији Општине Шид које користи тужилац, надлежној Служби за катастар непокретности, а потврдом од 21.12.2005. године је надлежно министарство потврдило укупну површину пољопривредног и другог земљишта које користи тужилац. Тужилац је 26.12.2005. године Служби за катастар непокретности ... поднео захтев за упис права задружне својине на предметном земљишту у 6 КО, које је након разграничења уписано као друштвена својина са правом коришћења тужиоца, који захтев је правноснажно одбијен. Тужбом у овом спору од 22.11.2010. године тужилац тражи да се у судском поступку утврди да је власник пољопривредног земљишта у задружној својини наводећи да тужени данас задружну својину води на режиму уписа као друштвену својину, чији је корисник тужилац. Утврђено је да се правни претходник тужиоца у складу са Законом о задругама, који је ступио на снагу 24.01.1990. године, реорганизовао у ЗЗ „ББ“ која је 10.07.1992. године променила назив и седиште – ЗЗ „ВВ“ са седиштем у На тај начин, тужилац је задржао у поседу и наставио да користи имовину коју су стекли његови правни претходници на основу уговора о купопродаји са физичким лицима закљученим током шездесетих година.

Код тако утврђеног чињеничног стања, правилно је примењено материјално право када је усвојен тужбени захтев и утврђено да спорне катастарске парцеле представљају задружну својину тужиоца.

Одредбом члана 95. Закона о задругама („Службени лист СРЈ“ 41/96 ... „Службени гласник РС“ 101/05, 34/06) је прописано да земљиште које је раније било у власништву задруга, а које су после 01.07.1953. године користила правна лица и које је евидентирано као друштвена својина и које је као друштвени капитал враћено задрузи, остаје друштвена својина све док се не утврди да исто представља задружну својину и са тим обликом својине буде враћено задрузи у поступку сходно одредбама Закона о задругама. Имовину задруге чине право својине на покретним и непокретним стварима, новчаним средствима и хартијама од вредности.

Према члану 1. став 2. Закона о претварању друштвене својине на пољоприведном земљишту у друге облике својине („Службени гласник РС“ 42/92 и 54/96), пољопривредно земљиште у друштвеној својини које је правно лице стекло на основу правног посла као средство за производњу, друштвени је капитал тог предузећа.

Одредбом члана 86. Устава Републике Србије („Службени гласник РС“ број 96/06) јемчи се приватна, задружна и јавна својина, те се прописује равноправност свих облика својине.

Следом утврђених чињеница, правилан је закључак нижестепеног суда да је у управном поступку утврђено које је катастарске парцеле тужилац, односно његов правни претходник стекао правним пословима. Како је у том поступку тужилац доказао да је спорно пољопривредно земљиште стечено правним пословима то оно, према мишљењу и овог суда, чини његову имовину као задружну имовину у смислу одредаба Закона о задругама, а наводи ревизије којима се наведено оспорава нису основани.

Како се ни осталим наводима ревизије не доводи у сумњу правилност и законитост побијане одлуке, Врховни касациони суд је на основу одредбе члана 405. став 1. ЗПП, одлучио као у изреци.

**Председник већа – судија
Снежана Андрејевић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић